

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2015, č. j. 21578/15/5000-10610-701638,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „finanční úřad“), ze dne 16. 4. 2015, č. j. 33681/15/4300-00805-800233. Tímto rozhodnutím byla žalobci dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. d) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za spáchání správního deliktu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že v době kontroly v herním středisku KASINO CITY, Dlouhá třída 1523/13c, Havířov, uskutečněné dne 16. 10. 2014 v čase od 9:27 do 10:10 hodin provozoval loterie

a jiné podobné hry prostřednictvím Centrálního loterního systému s názvem „*Interaktivní loterní systém*“ a připojených koncových videoherních terminálů evidenčních čísel 35084, 35085, 35086 a 50174 (dále jen „*IVT I až IV*“), přestože pro provozovnu nebylo již platné rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 21. 2. 2013, č. j. MF-37674/2013/34, kterým bylo jinému provozovateli povoleno provozovat sázkové hry v režimu kasina podle ustanovení § 2 písm. i) zákona o loteriích. Toto rozhodnutí bylo zrušeno ke dni 19. 8. 2014 pravomocným rozhodnutím Ministerstva financí ČR ze dne 22. 7. 2014, č. j. MF-47263/2014/34-3. Žalobce tak tímto jednáním porušil výrok I rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, ve znění dalších doplňků, jímž mu byl povolen provoz loterií a jiných podobných her prostřednictvím IVT I až IV pouze do herního střediska v provozním režimu „kasina“ v souladu s omezujícím ustanovením obecně závazné vyhlášky č. 6/2013, o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány sázkové hry, loterie a jiné podobné hry města Havířov (dále též jen „*OZV města Havířov*“).

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě nejprve citoval konkrétní pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že dle jeho názoru se žalovaný k celé věci vyjádřil pouze velmi vágně a všeobecně. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že provozovatelem loterií a jiných podobných her je již od roku 2002, proto je pro něj samozřejmostí dodržovat ustanovení zákona o loteriích a podmínky jednotlivých povolení vydaných Ministerstvem financí, na jejichž základě provozuje všechna svá technická hrací zařízení.

Dle názoru žalobce mu pak v žádném případě nemohlo být žalovaným přičítáno k tíži zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21. 2. 2013, č. j. MF-37674/2013/34, kterým byl jinému provozovateli do předmětné provozovny povolen provoz loterií a jiných podobných her v režimu kasina dle ustanovení § 2 písm. i) zákona o loteriích, jelikož žalobce není a ani nemůže být odpovědný za obsah a platnost povolení vydávaných jiným subjektům. Žalobci bylo rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, za přiměřeného použití ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona, povoleno provozovat loterie a jiné podobné hry dle ustanovení § 2 písm. l) v souladu s ustanovením § 45 odst. 1 zákona o loteriích. Žalobce byl proto přesvědčen, že jako provozovatel loterií a jiných podobných her dodržuje veškeré podmínky plynoucí pro něj z tohoto povolení, přičemž nikde z tohoto povolení neplyne povinnost provozního režimu dle ustanovení § 2 písm. i) zákona o loteriích. Zahájení správního řízení tak bylo v tomto případě zcela nelogické a vede žalobce k domněnce o šikanózním výkonu práva ze strany správních orgánů.

Žalobce se dále domníval, že v daném případě bylo třeba posuzovat také míru a intenzitu jeho údajného protiprávního jednání a také to, zda uvedené jednání bylo schopno ohrozit zájmy chráněné zákonem, způsobit někomu újmu nebo zkrátit práva třetích osob. Dle názoru žalobce přitom toto jednání nemohlo ohrozit veřejný pořádek ani naplnit znaky společenské škodlivosti, protože žalobce dobrovolně provozoval IVT v tzv. přísnějším režimu kasina, a dodržoval tak i mnohem přísnější podmínky stanovené zákonem o loteriích. V režimu kasina byl žalobce ostatně nucen provozovat technická hrací zařízení i s ohledem

na OZV města Havířov. Jelikož tedy žalobce jednal dle platné legislativy, byl žalobce přesvědčen o tom, že za vzniklou situaci nenese žádnou odpovědnost.

Žalobce měl také za to, že ministerstvo financí bylo povinno zahájit řízení ve věci změny povolení k provozování příslušných technických hracích zařízení dle ustanovení § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích. Za situace, kdy žalobce nebyl srozuměn se skutečností, že došlo ke změně režimu herního prostoru, mělo to být právě ministerstvo financí, které z moci úřední zahájí řízení ve věci změny příslušného povolení, a to s ohledem na veřejný zájem na řádném provozování technických herních zařízení v odpovídajících herních prostorách. Ministerstvo financí se dle žalobce rovněž dopustilo procesního pochybení, odmítlo-li žalobce informovat o zahájení řízení o změně povolení v provozovně, kde žalobce vykonává podnikatelskou činnost, v důsledku čehož žalovaný jako jeho podřízený orgán udělil žalobci pokutu, která je zcela nepřiměřená dané situaci.

Žalobce namítal též neobjektivnost a diskriminační charakter mechanismu povolování loterií a jiných podobných her, ve spojení s ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích, jež koliduje také s právem Evropské unie, především se zásadou svobody usazování stanovenou v čl. 43 Smlouvy o Evropském společenství. S odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES a judikaturu Evropského soudního dvora (rozhodnutí CIA Security International SA v. Signalson SA and Security SPRL ze dne 30. 4. 1996) žalobce uplatnil také námitku vadného procesu přijetí zákona č. 300/2011 Sb., což způsobuje nepoužitelnost a právní nevynutitelnost tohoto právního předpisu, jakož i obecně závazné vyhlášky přijaté na jeho základě.

V závěru podané žaloby žalobce poukázal také na porušení základních principů právního státu, především principu právní jistoty a ochrany dobré víry; a dále na změnu dlouhodobě užívané správní praxe, k čemuž citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2009 ve věci sp. zn. IV. ÚS 610/06. S ohledem na vše výše uvedené žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil, a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě předně odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí o pokutě. K žalobcem namítané vágnosti a všeobecnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, prezentované žalobcem na pasážích napadeného rozhodnutí pojednávajících o společenské nebezpečnosti loterií a jiných podobných her, žalovaný uvedl, že s ohledem na námitky uplatněné žalobcem v podaném odvolání se zabýval mj. naplněním materiální stránky deliktu, tedy úvahami, které ze své podstaty nutně vykazují jistou známku obecnosti. V napadeném rozhodnutí však neopomněl uvést také všechny relevantní skutkové okolnosti, které naopak vykazují znaky značné konkrétnosti, a odůvodnění napadeného rozhodnutí tak jako celek naplňuje na něj kladené požadavky. Ani dlouhodobost vlastního provozování loterií a jiných podobných her přitom dle žalovaného nemůže zaručit, že by se dotýčný subjekt nemohl dopustit správního deliktu.

Dle názoru žalovaného ministerstvo financí s povolením provozování loterií a jiných podobných her v dané provozovně souhlasilo pouze za podmínky, že k jejímu provozování bude docházet v režimu kasina. Nelze se přitom ztotožnit s názorem žalobce, že pokud ve své činnosti dobrovolně realizoval pravidla režimu kasina, není jeho jednání společensky škodlivé. Podle přesvědčení žalovaného totiž dobrovolné podvolení se tomuto režimu nemůže být způsobilé nahradit samotné povolení k provozování loterií a jiných podobných her dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o loteriích v tomto režimu.

Žalovaný se vyjádřil také k mechanismu povolování loterií a jiných podobných her, včetně zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích, a rovněž uvedl, že mu nepřísluší hodnotit soulad právních předpisů s právem Evropské unie. Současně připomněl, že žalobce nebyl účastníkem řízení o zrušení povolení ministerstva financí ze dne 21. 2. 2013, č. j. MF-37674/2013/34, a ministerstvo jej proto nemohlo informovat o zrušení tohoto povolení. Poskytnutí takové informace bylo dle žalovaného čistě v režii držitele rušeného povolení, případně záleželo na úpravě vzájemných vztahů těchto společností. To, zda se žalobce ve skutečnosti o zrušení povolení dozvěděl, přitom nebylo z hlediska naplnění skutkové podstaty projednávaného deliktu relevantní. Závěrem proto žalovaný navrhl podanou žalobu zamítnout.

IV. Ústní jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce zdůraznil některé podstatné skutečnosti, o kterých se domníval, že by je soud měl ve své rozhodovací činnosti zohlednit. Předně připomněl, že povolení společnosti LIVE TIP na provoz kasina bylo platné do 19. 8. 2014. Pokud tedy kontrola v provozovně proběhla asi dva měsíce po ukončení platnosti tohoto povolení, konkrétně dne 16. 10. 2014, jednalo se dle žalobce o velmi krátké období. Žalobce měl za to, že podmínky vlastního vydaného povolení neporušil, a poukázal na skutečnost, že není schopen každodenně procházet seznamy a kontrolovat, zda ta která provozovna ztratila příslušný status. V daném případě byl nadto již dne 17. 11. 2014 stav napraven, neboť společnost FORBES Casino získala povolení podle § 2 písm. i) zákona o loteriích, tzn. provoz v režimu kasina byl v dané provozovně obnoven, a to již měsíc po vykonání kontroly. Žalobce uvedl, že se daného pochybení dopustil nevědomě, a jakmile pochybení zjistil, došlo ke zjednání nápravy. Jeho snahou tak nebylo zákon, resp. OZV města Havířova, vědomě obcházet. Se společností LIVE TIP nadto žalobce (jako provozovatel IVT) neměl žádný smluvní vztah, a tedy ani nebylo jeho povinností od této společnosti jakékoli informace získávat. Žalobce v této souvislosti zdůraznil také „kvazišikanózní“ postup ze strany kontrolního orgánu, a to právě s ohledem na nepřiměřenou délku doby, která uplynula mezi koncem platnosti zrušeného povolení a vlastním vykonáním kontroly. Žalobce se zároveň domníval, že ministerstvo financí mělo se žalobcem zahájit řízení dle § 43 zákona o loteriích, k čemuž ovšem nedošlo. V důsledku toho pak žalobce hodnotil jako neoprávněný i postup kontrolního orgánu, který je ministerstvu financí podřízen a který musel o této skutečnosti vědět. Žalobce se domníval, že v případě provozování loterií na daném místě žalobce nikterak nenarušil společenskou bezpečnost či veřejný zájem; a že společenská škodlivost byla nulová, neboť v důsledku provozu po dobu dvou až tří

měsíců bez povolení nikomu nevznikla žádná újma. Žalobce proto navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí; a alternativně též snížení uložené pokuty v rozsahu odpovídajícím vzniklé škodě, resp. vzniklému porušení společenských zájmů.

Žalovaný reagoval na vyjádření žalobce tak, že ministerstvo financí není nadřízeným orgánem orgánů finanční správy. Tím je Generální finanční ředitelství, což platí zvláště v případě Specializovaného finančního úřadu. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění obou vydaných správních rozhodnutí a obsah podaného vyjádření k žalobě.

Krajský soud při jednání přistoupil na základě návrhu žalobce k doplnění dokazování, a to listinou ze dne 15. 11. 2013 nazvanou jako „Prohlášení“, učiněné společností KULIG a.s., se sídlem U Staré pošty 53, Frýdek-Místek, v němž tato společnost prohlašuje, že 1. provozovna na adrese Casino City, Dlouhá třída 1523/13c, Havířov, ve které bude společnost žalobce provozovat loterie a jiné podobné hry je kasinem ve smyslu § 17 odst. 8 zákona o loteriích; ad 2. si není vědoma toho, že by provozováním loterií či jiných podobných her v provozovně, na kterou je žádáno také povolení k provozu jí provozovaných loterií a jiných podobných her, bylo porušováno ustanovení § 50 odst. 5 zákona o loteriích.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě předně poukazoval na vágnost a všeobecnost odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, přičemž citoval konkrétní pasáže týkající se právní regulace loterií a jiných podobných her a povinnosti žalobce dodržovat podmínky, jež mu povolení k provozování loterií a jiných podobných her stanoví. K takto předestřené námitce krajský soud uvádí, že žalovaný učinil citované pasáže součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí především v reakci na argumentaci žalobce, který v podaném odvolání tvrdil, že jeho jednáním nebyla narušena společenská bezpečnost, ani ohrožen veřejný zájem či oprávněné zájmy třetích osob. V daném případě proto bylo na místě, aby žalovaný zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí obecný úvod blíže představující smysl a cíl právní regulace v oblasti loterií a jiných podobných her, jež ostatně vychází z již ustálených judikatorních závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, a ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 - 32, publikovaný pod č. 3194/2015 Sb. NSS a dostupný též na www.nssoud.cz). Žalovaný pak na str. 9 a 10 odůvodnění napadeného

rozhodnutí následně uvedl také všechny relevantní skutkové okolnosti dané věci, přičemž tato část rozhodnutí vykazuje znaky dostatečné konkrétnosti a přiléhavě navazuje na úvodní obecnou pasáž, s níž tvoří zcela srozumitelný celek. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké konkrétní důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou rovněž patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Námitku žalobce stran vágnosti a všeobecnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí proto krajský soud neshledal důvodnou, naopak má za to, že rozhodnutí je přezkoumatelné a způsobilé soudního přezkumu.

Žalobce měl dále za to, že pokud disponoval povolením vydaným dle § 2 písm. 1) zákona o loteriích na provoz IVT a pokud fakticky dodržoval všechny podmínky v tomto povolení stanovené, považoval zahájení správního řízení v dané věci za projev šikanózního (resp. kvazišikanózního) jednání ze strany prvostupňového správního orgánu a napadené rozhodnutí za vysoce překvapivé.

Dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo v této souvislosti stanoví provozovateli, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, a k zajištění veřejného pořádku.

Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že žalobci bylo povoleno provozovat loterii nebo jinou podobnou hru podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení Centrálního loterního systému (dále jen „CLS“), tvořeného centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, byl schválen všeobecný herní plán CLS a stanoveny podmínky, za nichž je možné loterii nebo podobnou hru provozovat, a to rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26454/2007 (dále také jen „základní rozhodnutí“). Na základě žádosti žalobce o změnu povolení ze dne 13. 12. 2013 Ministerstvo financí doplnilo základní rozhodnutí rozhodnutím ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, jímž schválilo provozování a umístění nových IVT I, II, III a IV v provozovně na adrese Dlouhá třída 1523/13c, Havířov, a to v režimu *kasina*.

Dne 16. 10. 2014 v čase od 9:27 do 10:10 hodin pak prvostupňový správní orgán provedl kontrolu v uvedené provozovně na adrese Dlouhá třída 1523/13c v Havířově, jejíž průběh je zachycen v protokolu o kontrole ze dne 22. 10. 2014, č. j. 230194/14/4000-43202-804194. Při kontrole bylo zjištěno, že pro předmětnou provozovnu pozbylo platnosti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21. 2. 2013, č. j. MF-37674/2013/34, kterým bylo jinému z provozovatelů, konkrétně společnosti LIVE TIP, a.s., se sídlem Václavské náměstí 794/38, Praha 1, povoleno provozovat sázkové hry v režimu kasina podle ustanovení § 2 písm. i) zákona o loteriích. Dané povolení bylo na žádost tohoto subjektu zrušeno ke dni 19. 8. 2014 pravomocným rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 22. 7. 2014, č. j. MF-47263/2014/34-3. Na základě této skutečnosti proto prvostupňový správní orgán dospěl

k závěru, že žalobce svým jednáním porušil výrok I rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, kterým mu byl povolen provoz loterií a jiných podobných her prostřednictvím IVT I až IV v předmětné provozovně pouze do herního střediska v provozním režimu kasina.

V návaznosti na výše uvedené přitom krajský soud pokládá ve shodě s žalovaným za nepochybné, že rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, ukládá žalobci povinnost provozovat IVT I až IV umístěná v provozovně na adrese Dlouhá třída 1523/13c, Havířov, toliko v režimu *kasina*. Proto námitku žalobce, že mu tuto povinnost žádné z vydaných povolení neukládá, je nutno odmítnout. Pozbyla-li pak daná provozovna v důsledku zrušení příslušného povolení ministerstva financí provozní režim kasina (a je přitom nerozhodné, že tímto povolením disponoval jiný subjekt odlišný od žalobce), nelze než dospět k jinému závěru, že žalobce nedostál podmínce stanovené mu v doplňujícím povolení ministerstva financí, neboť IVT I až IV v provozním režimu kasina neprovozoval. Žalobce tedy provozoval loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu s podmínkami, které mu byly uloženy v rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, čímž se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, dle kterého *pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží finanční úřad (...) právnické nebo fyzické osobě, která provozuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru v rozporu s herním plánem nebo s podmínkami, které jí byly v povolení uloženy (...)* – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

Na těchto závěrech pak nemůže nic změnit, a je tedy nerozhodné, zda kontrola v dané provozovně proběhla cca dva měsíce poté, kdy došlo k ukončení platnosti povolení, že protiprávní stav trval toliko do 17. 11. 2014, kdy povolení k provozu kasina dle § 2 písm. i) zákona o loteriích získala společnost FORBES Casino, že se žalobce daného pochybení nedopustil vědomě a ve snaze zákon či obecně závaznou vyhlášku města Havířova vědomě obcházet a že není schopen každodenně procházet seznamy provozoven a kontrolovat, zda ta která provozovna konkrétní režim splňuje, či povolený status ztratila. Krajský soud k těmto okolnostem ve svém souhrnu uvádí, že odpovědnost žalobce za daný správní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění, a proto tyto skutečnosti nemohou na odpovědnosti žalobce ničeho změnit a odpovědnosti jej zprostit.

Napadené rozhodnutí pak pro žalobce nemohlo být ani překvapivé, neboť povinnost provozovat IVT I až IV v předmětné provozovně v režimu kasina byla v rozhodnutí o jejich umístění stanovena od počátku jeho platnosti. V postupu prvostupňového správního orgánu a žalovaného pak dle krajského soudu nelze spatřovat ani jakékoli prvky šikanózního či kvazišikanózního jednání. Naopak v situaci, kdy kontrolní orgán při výkonu kontroly v předmětné provozovně zjistil u žalobce porušení podmínek stanovených v rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, bylo na místě zahájit s ním správní řízení tak, jak finanční úřad učinil.

Splnění povinností dodržovat podmínky stanovené v příslušných povolujících rozhodnutích ministerstva financí, za něž žalobce bezpochyby nese odpovědnost, přitom představuje nutnou podmínku legálního provozu loterií a jiných podobných her, neboť pouze v případě jejich splnění je možné obecně zakázané loterie a jiné podobné hry provozovat. Aby

tedy žalobce v nyní souzené věci dostál podmínce uložené v rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, a mohl provozovat IVT I až IV v provozovně na adrese Dlouhá třída 1523/13c, Havířov, v souladu s tímto povolením a zároveň se zákonem o loteriích (jakož i OZV města Havířov), bylo nutné, aby daná provozovna splňovala režim kasina ve smyslu ustanovení § 2 písm. i) zákona o loteriích. Žalobce přitom tímto povolením sám nedisponoval, a proto svou provozní činnost zaštil povolením vydaným jinému subjektu, zde konkrétně společnosti LIVE TIP, a.s., se sídlem Václavské náměstí 794/38, Praha 1, a to na základě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21. 2. 2013, č. j. MF-37674/2013/34. Pokud tedy žalobce zvolil tento způsob, kdy sám nedisponoval vydaným povolením dle § 2 písm. i) zákona o loteriích a spoléhal v tomto ohledu na povolení vydané jinému subjektu, bylo dle krajského soudu především v jeho zájmu, aby si průběžně kontroloval a ověřoval, zda je takto vydané povolení stále v platnosti, případně aby si oznamovací povinnost s uvedenou společností vzájemně dojednal.

Žalobce tak byl odpovědný za to, aby dodržel podmínky jemu stanovené v rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 4. 3. 2014, č. j. MF-123328/2013/34, a není pravdou, že by právní řád České republiky neumožňoval nápravu tohoto stavu, jak se žalobce pokoušel v podané žalobě tvrdit. Jestliže pro provozovnu na adrese Dlouhá třída 1523/13c, Havířov, nebylo v platnosti povolení k provozování loterií a jiných podobných her dle ustanovení § 2 písm. i) zákona o loteriích (tj. v režimu kasina), mohl žalobce sám o toto povolení Ministerstvo financí požádat, případně, pokud by této možnosti z jakéhokoli důvodu nevyužil, mohl svou činnost v dané provozovně ukončit. Ostatně, jak žalobce doplnil při ústním jednání, nápravu se podařilo zjednat již měsíc po provedení kontroly (k datu 17. 11. 2014), kdy povolení k provozu v režimu kasina ve smyslu § 2 písm. i) zákona o loteriích získala pro danou provozovnu společnost FORBES Casino, a. s.

V této souvislosti se pak jako nepřipadná jeví také argumentace žalobce, že neměl jako provozovatel IVT žádný smluvní vztah se společností LIVE TIP, a.s., a tedy nebylo jeho povinností informace o existenci a platnosti povolení na provoz v režimu kasina získávat. Pokud žalobce provoz svých čtyř IVT I až IV v režimu kasina zaštil povolením vydaným subjektu LIVE TIP, a.s., byl dle krajského soudu také povinen kontrolovat a ověřovat, zda v tomto směru nedošlo k jakékoli změně. Nic na tom nemění ani to, že žalobce byl ve smluvním vztahu se společností Kulig a.s., se sídlem U Staré pošty 53, Frýdek-Místek, jakožto s vlastníkem a pronajímatelem dané provozovny, jak dokládá smlouva o nájmu části nebytových prostor č. MS-189/2013 ze dne 15. 11. 2013, založená ve správním spisu. Ostatně skutečnost, že není nutné, aby žalobce byl ve smluvním vztahu přímo s konkrétním provozovatelem, který na předmětnou provozovnu disponuje povolením pro provoz v režimu kasina, dokládá samo vyjádření žalobce při ústním jednání, dle kterého bylo povolení obnovující režim kasina v dané provozovně následně (konkrétně dne 17. 11. 2014) vydáno společnosti FORBES Casino, a.s., která není vlastníkem dané provozovny a s níž žalobce rovněž ve smluvním vztahu nebyl, resp. soudu nedoložil a neprokázal, že by tomu tak bylo.

Pokud žalobce dále v podané žalobě vznesl námitky týkající se procesního pochybení ze strany ministerstva financí, nelze ani těmto námitkám přisvědčit. Předně krajský soud konstatuje, že ministerstvo financí nemělo jakoukoli povinnost žalobce informovat o průběhu či způsobu ukončení řízení o žádosti jiného subjektu, zde společnosti LIVE TIP, a.s., neboť

žalobce nebyl tohoto správního řízení účastníkem a z tohoto důvodu ani neměl právo se k dané věci jakkoli vyjadřovat. Poskytnutí informace o zrušení uvedeného povolení žalobci tak bylo čistě na společnosti LIVE TIP, a.s. (jakožto držiteli rušeného povolení) a na tom, zda a jakým způsobem si obě společnosti případnou oznamovací povinnost mezi sebou vzájemně dojednájí a upraví. Ohledně jakékoli změny předmětu nájmu pak oznamovací povinnost pronajímatele (společnosti Kulig a.s.) vyplývala také z již výše zmiňované nájemní smlouvy o nájmu části nebytových prostor č. MS-189/2013 ze dne 15. 11. 2013, konkrétně z jejího čl. IV. odst. 1 písm. b), dle kterého byl pronajímatel zavázán neprodleně informovat nájemce o všech skutečnostech souvisejících s užíváním předmětu nájmu dle této smlouvy, které mohou být pro nájemce podstatné. Skutečnost, že z Prohlášení učiněného pronajímatelem, které soud provedl k důkazu při ústním jednání, vyplývá, že daná provozovna je kasinem ve smyslu ustanovení § 17 odst. 8 zákona o loteriích, nemůže mít na posouzení dané věci žádný vliv, neboť toto prohlášení bylo učiněno k datu 15. 11. 2013, tedy v době, která více než rok předcházela okamžiku provedení kontroly dne 16. 10. 2014.

Důvodnou nelze shledat ani námitku žalobce, že ministerstvo financí nepostupovalo podle ustanovení § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích, dle kterého orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, může již vydané povolení doplnit nebo změnit, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem. Krajský soud v této souvislosti upozorňuje, že ministerstvo financí není v daném soudním řízení žalovaným správním orgánem, a tedy jeho rozhodovací činnost a případné postupy nejsou v dané věci vůbec předmětem přezkumu ze strany krajského soudu. Přesto krajský soud uvádí, že ačkoli došlo ke zrušení platnosti povolení k provozování provozovny v režimu kasina, z pohledu žalobci vydaného povolení nadále mohlo dojít k jeho naplnění, a to např. tím, že by si žalobce sám požádal o vydání povolení režimu kasina pro danou provozovnu, resp. že by v krátké době bylo toto povolení vydáno jinému provozovateli, k čemuž také v daném případě došlo (viz tvrzení žalobce výše o vydání tohoto povolení společností FORBES Casino, a.s.). Za tohoto stavu tedy zahajování řízení dle ustanovení § 43 odst. 5 zákona o loteriích ministerstvem financí postrádá jakýkoli racionální základ.

Namítal-li dále žalobce, že v režimu kasina přesto dobrovolně IVT I až IV provozoval a z toho důvodu nemohlo být jeho jednání společensky škodlivé, nemohlo ohrozit veřejný zájem či pořádek ani způsobit újmu třetím osobám, ani s touto argumentací se krajský soud neztotožnil. Smysl a účel zákona o loteriích spočívá v regulaci provozování hazardu, tedy ve vymezení podmínek, za nichž vůbec může být tato pro společnost riziková činnost realizována. Provozování loterií a jiných podobných her podléhá, jak uvádí i ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, zvýšené kontrole státu, která má sloužit k ochraně osob, účastnících se loterií a jiných podobných her a k omezení společenských rizik této účasti. Proto jsou v zákoně a následně i v rozhodnutích Ministerstva financí, které povoluje provozování loterií a jiných podobných her, stanoveny zvláštní podmínky pro jejich provozování.

Při výkladu jednotlivých ustanovení zákona o loteriích je přitom třeba vycházet zejména z ustanovení § 1 zákona o loteriích, které v odst. 1 stanoví, že *provozování loterií a jiných podobných her je zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a k omezení společenských rizik této účasti.* Z citovaného ustanovení

jednoznačně vyplývá, že z obecného zákazu provozování loterií a jiných podobných her je možná výjimka jen na základě rozhodnutí příslušného orgánu jako výsledku povolovacího řízení, což dále zdůrazňuje i ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona, dle kterého *loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Provozuje-li loterie a jiné podobné hry stát, jedná jeho jménem ministerstvo nebo jím pověřená státní organizace.*

S ohledem na vše výše uvedené je tedy třeba vnímat loterie a jiné podobné hry jako činnost, jejíž provozování je ohraničeno zákonem a vázáno na příslušné povolení a v něm uvedené podmínky. Jakákoliv činnost vymykající se vydaným povolením a závazným podmínkám v nich stanovených je zákonem zakázána. Zákonodárce k tomu vedlo přesvědčení o nutnosti přísné regulace a zajištění řádné ochrany společnosti před negativními jevy, které s provozem loterií a jiných podobných her souvisejí. Námitka žalobce týkající se absence společenské škodlivosti jeho jednání proto není na místě a nelze souhlasit ani s jeho tvrzením, že veřejný zájem chráněný zákonem o loteriích nebyl v důsledku okolností daného případu porušen. K výkladu pojmu veřejný zájem krajský soud na tomto místě poukazuje již na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003 ve věci sp. zn. 2 As 11/2003, publikovaný pod č. 232/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, na který ve svém rozhodnutí poukazoval i prvostupňový finanční úřad, a který s ohledem na absenci legální definice výstižně pojem veřejný zájem definuje: „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze s úspěchem přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitěho právního pojmu či nikoli. Mnohdy mu dává vodítko tím, že se snaží uvést co nejvíce charakteristických znaků věci nebo jevů, které má neurčitý pojem zahrnovat (...).*“ V daném případě lze přitom veřejný zájem definovat jako zájem státu na legálním provozování loterií a jiných podobných her a na eliminování rizik plynoucích z ilegálního provozování těchto činností. Nebudou-li totiž dodržovány právní předpisy a v návaznosti na ně vydané podmínky regulující loterijní činnost, bude umožněno propuknout jevům, vnímaným jako společensky škodlivé. Oblast loterií a jiných podobných her je totiž oblastí velmi rizikovou především pro snadno ovlivnitelné a duševně nevyzrálé jedince (např. osoby mladší 18 let), a rovněž oblastí, u které hrozí její využití k tzv. praní špinavých peněz (viz příslušná ustanovení zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů). Již sama skutečnost, že k provozování loterií či jiných obdobných her dochází bez povolení, resp. v rozporu s podmínkami v něm stanovenými, proto představuje natolik nežádoucí jednání, které je s to ohrozit zájmy chráněné zákonem a je jednáním společensky škodlivým.

Názor žalobce, že pokud v předmětné provozovně *de facto* dodržoval podmínky provozu loterií a jiných podobných her v režimu kasina (viz ustanovení § 32 a násl. zákona o loteriích), pak je prostor kasinem, aniž by bylo třeba, aby tak správní orgán formálně rozhodl, zcela odporuje citovaným ustanovením § 1 odst. 1 a § 4 odst. 1 zákona o loteriích. Vlastní dodržování podmínek provozu kasina obsažených v zákoně o loteriích samo o sobě nemůže postačovat k tomu, aby bez existence povolovacího rozhodnutí příslušného orgánu sám provozovatel usoudil, že jeho provozovna je kasinem a požadoval, aby na ni tak bylo

nahlíženo i ze strany kontrolního orgánu. Takto žalobcem předestřený způsob nazírání na danou situaci nelze s ohledem na již výše uvedené důvody vůbec aprobovat.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítal, že mechanismus povolování provozu loterií a jiných podobných her při aplikaci ustanovení § 50 odst. 4, ve spojení s § 43 odst. 1, zákona o loteriích, ve znění zákona č. 300/2011 Sb., je nutno považovat za neobjektivní, diskriminační a bez předem známých kritérií, kolidující též s právem Evropské unie, především se zásadou svobody usazování upravenou v čl. 43 Smlouvy ES (dnes čl. 49 SFEU).

K výše uvedenému krajský soud předně připomíná, že regulací hazardu jakožto součásti práva obcí na samosprávu se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Ústavní soud, přičemž dospěl k závěru, že je Ústavou ČR zaručeným právem obcí regulovat provoz loterií a jiných podobných her na svém území a odpovídající povinností Ministerstva financí na takovou úpravu reagovat postupem dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona o loteriích (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, a ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud na tomto místě pokládá za podstatné poukázat na stěžejní závěry, vyplývající z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, ve kterém Ústavní soud uvedl, že „*loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovatelných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. (...) Záměr obcí tyto činnosti na svém území regulovat, se tak z tohoto pohledu jeví jako cíl legitimní. (...) Zda se toto oprávnění obcí na úrovni zákonné úpravy bude opírat o zvláštní zákon ve smyslu § 10 písm. d) zákona o obcích, či zda se bude opírat o generální klauzuli § 10 písm. a) zákona o obcích za účelem zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, se již nejeví jako podstatné. (...) Ústavní soud tak dospěl k závěru, že je to obec, která je zmocněna k regulaci míst, na nichž umístění tzv. inominátních loterií zakazuje, avšak rozhodování o jejich povolení je v pravomoci Ministerstva financí, které je povinno k obecní regulaci při svém rozhodování přihlížet. (...) Jakmile Ministerstvo financí zjistí kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek je povinno ze zákona zahájit řízení o přezkumu těchto povolení a postupovat v intencích § 43 odst. 1 loterijního zákona. Toto ustanovení předpokládá zrušení vydaných povolení nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které by nebylo možno loterii či jinou hru povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení. Pokud tak Ministerstvo financí nepostupuje, je to naopak ono, kdo zasahuje do ústavního práva na územní samosprávu.*“

K aplikovatelnosti práva Evropské unie v obdobné řešené věci jako v případě žalobce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 - 32, publikovaném pod č. 3194/2015 Sb. NSS, a též v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 - 170 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž opakovaně dospěl k závěru, že právo Evropské unie nelze aplikovat na čistě vnitrostátní situace, jako je tomu i v nynější kauze. Soudní dvůr Evropské unie totiž ve věcech *SIA Garkalns* (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 19. 7. 2012, *SIA Garkalns*, C-470/11) a *Berlington Hungary* (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 6. 2015, *Berlington Hungary* a další C-98/14) výslovně uvedl,

že vnitrostátní právní úprava může spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních svobod zaručených právem Evropské unie zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použije na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy.

Napadal-li pak žalobce také použitelnost a vynutitelnost zákona č. 300/2011 Sb., u něhož nebyl dle názoru žalobce při jeho přijetí dodržen povinný notifikační proces stanovený směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby notifikační společnosti, krajský soud k tomu uvádí následující:

Znění ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích bylo dotčeno pozměňovacím zákonem č. 300/2011 Sb., přičemž podle směrnice č. 98/34/ES platí, že *„Komise a normalizační orgány uvedené v přílohách I a II musí být informovány o nových předmětech, u nichž národní orgány uvedené v příloze II rozhodly jejich začleněním do svého normalizačního programu o vypracování normy nebo o její změně, nejde-li o identické nebo ekvivalentní převzetí mezinárodní nebo evropské normy“*. Z uvedeného je tedy zřejmé, že zákon č. 300/2011 Sb. podléhá povinnosti notifikace, nicméně v daném případě je nutno v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 - 170, dostupném na www.nssoud.cz, doplnit, že předmětná OZV města Havířova ob stojí i bez výslovného odkazu na ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích, neboť pravomoc obcí regulovat hazard na svých územích vyvěrá přímo z ustanovení § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a není tak vázána na konkrétní zmocnění v zákoně o loteriích. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v uvedeném rozsudku právě vyslovil, že *„(...) obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nálezu týkajícím se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázána na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterním zákoně [nález ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]“*.

Pokud jde o bližší detaily vývoje právní úpravy a judikatury v dané oblasti, lze v tomto ohledu plně odkázat na body odůvodnění [11] až [23] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 - 32, publikovaného pod č. 3194/2015 Sb. NSS, od kterých krajský soud nemá důvod se odchýlit ani v nyní posuzované věci. To platí tím spíše, že se jedná o právní závěry vyplývající z dlouholeté a konstantní judikatury Ústavního soudu, která je pro rozhodovací činnost soudů závazná. Lze proto uzavřít, že v tomto ohledu nemohlo dojít ani k porušení zásady právní jistoty, předvídatelnosti práva či dobré víry tak, jak na ně žalobce poukazoval v podané žalobě. Krajský soud zároveň nepřisvědčil ani námitce stran změny dlouhodobě užívané správní praxe, kdy z obsahu podané žaloby není zřejmé, v čem žalobce ustálenou praxi správních orgánů v tomto konkrétním případě vůbec spatřoval.

Namítal-li žalobce dále nepřiměřenost uložené pokuty, krajský soud v tomto ohledu připomíná závěry Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publikovaného pod č. 2671/2012 Sb. NSS a dostupného na www.nssoud.cz, dle kterých *„(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře*

volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena“.

V projednávané věci se žalobce dopustil správního deliktu dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, za který mu bylo možné uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. S ohledem na potřebu represivního a preventivního účinku pokuty, jakož i s přihlédnutím k jednotlivým okolnostem, které správní orgány vzaly ve svém rozhodnutí do úvahy a které hodnotily, krajský soud neshledal, že by v daném případě došlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani ke zneužití tohoto institutu. Z odůvodnění rozhodnutí finančního úřadu přitom plyne, že tento konkrétní výši pokuty stanovil na základě úvahy, že existují i mnohem závažnější jednání spadající pod shodnou skutkovou podstatu. Pokuta ve výši 80 000 Kč přitom byla uložena při spodní hranici, konkrétně ve výši 8 % horní hranice 1 000 000 Kč, což dle krajského soudu nelze v posuzovaném případě hodnotit ani jako nepřiměřenou výši, ani jako excesivní vybočení z mezí správního uvážení.

Pokud pak žalobce pro případ, že by krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí jako věcně správné, při ústním jednání soudu navrhl, aby krajský soud uloženou pokutu snížil v rozsahu odpovídajícím vzniklé škodě, resp. vzniklému porušení společenských zájmů, krajský soud konstatuje, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud tedy zdejší soud z důvodů uvedených výše neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, což je zákonnou podmínkou pro moderaci uložené sankce.

Dle krajského soudu zejména prvostupňový finanční úřad při odůvodňování uložené sankce a její výše velmi podrobně v rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které podle zdejšího soudu zohlednit měl, a výsledek jeho úvah co do výše uložené pokuty je zjištěným okolnostem přiměřený. Zjevnou nepřiměřenost zdejší soud nedovodil ani ve vztahu k jednotlivým krokům v postupu při stanovení pokuty, ani ve vztahu k výsledné částce. Pouze v takovém případě by přitom moderační návrh uplatněný podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl být úspěšný. Krajský soud proto ani tento návrh žalobce neshledal důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. září 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu